

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ

KARÁCSONY CSILLAGA

*Te tékozló idő,
mondd, mit tettél velünk,
hogy arcpírunkra száll az éj,
s szégyenre ébredünk?*

*Hiába tört a csont,
biába bullt a vér,
biába halt el májusban
az újszülött levél.*

*Hogy dőzsöl fenn a dölyf,
s az ármány hogy forog!
Az ország ormán Belzebub
setét lelke lobog.*

*Segíts el, Istenem,
az áldott vánkosig,*

*a szablya már végső lovas-
robamról álmodik.*

*Vagy mégiscsak kigyúl
karácsony csillaga?
Hadd villogtassa fogait
Heródes és bada!*

*Megváltónk még kicsi,
helyette szíve szól,
fénylő meleggel megtelik
a betlehemi ól.*

*Cselekvő béke kell –
az ember mind rokon.
Az a csillag átvezethet
minden kordonon!*

Mezővári, 2007. december 18–20.

MAGÁNYOMAT MAGAMRA

*Magányomat
magamra gyűjtöm,
forgósziel támad,
idegen lélek.*

*Szememre száll,
ott búsól a kúton,
amíg játszanak
mélyén a fények.*

*De szomja szűnvén
betör a számba,
vallatja nyelvem
eleven tűzzel,*

*szavaim nyáját
halomba vágja,
írni tudom csak:
Jézusom, üzd el,*

*mert már az agyam
pásztázza végig,
minden mappám
letapogatja,*

*ölelni dől rám –
utolsó vérig.
Vedd el e pobárt,
irgalom atyja!*